

EL MICALET GALÀCTIC

Els viatges de Gulliver

Jonathan Swift

Adaptació de Teresa Broseta
Dibuixos de Miguel Á. Giner Bou

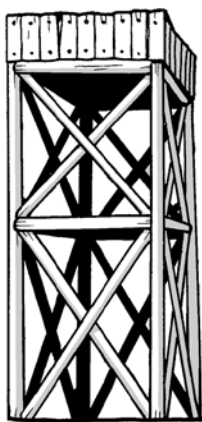
Des de ben menut vaig sentir un gran desig de viatjar arreu del món. Per si la meua il·lusió es feia realitat algun dia, vaig estudiar nàutica, matemàtiques i medicina. Això em va permetre treballar de metge en diversos vaixells i fer molts viatges a terres llunyanes.

Després de casar-me, vaig instal·lar una consulta a Londres. Tenia la intenció de fer una vida més tranquil·la, en companyia de la meua dona, però no tinguérem sort. Tenia tan pocs pacients que, finalment, vaig

prendre la decisió de tornar a fer-me a la mar.

El capità Pritchard em contractà com a metge de l'*Antílop*, un vaixell que partia cap al Mar del Sud. I així començà la meua primera aventura.

VIATGE A LIL·LIPUT

1

L'arribada

L'*Antilop* navegava a tota vela quan esclatà una violenta tempesta. Arrossegat pel vent, el vaixell s'estavellà contra unes roques i es trencà com una anou. Fugírem del desastre remant desesperadament en els bots salvavides, però el vent ens va fer bolcar i tots caiguérem a l'aigua.

No sé què passà amb els meus companys de viatge, però sospite que res de bo. Jo vaig

nadar mentre m'aguantaren les forces i, després, em vaig deixar arrossegar pel vent i la marea. Quan ja em donava per mort, vaig tocar terra en una platja deserta. Encara no ho sabia, però havia arribat al país de Lil·liput.

Esgotat com estava, em vaig adormir com l'algeps. Hores després, en despertar-me, vaig tirar a alçar-me. Impossible! Un fum de cordes em lligaven a terra pels braços, les cames i els cabells. Unes altres lligadures creuaven el meu cos, des de les aixelles fins a les cuixes. Tombat com estava, i enlluernat pel sol, no podia veure res del que passava al meu voltant.

Al cap d'una estona, vaig notar que una cosa viva es movia damunt de la meua cama esquerra i em pujava cos amunt fins a la barbeta. Aleshores ho vaig veure. Era una criatura humana de mig pam d'altura!

De seguida, un fum de criatures semblants li feren costat i jo vaig cridar com un boig. Les criatures, espantades, saltaren a terra, però no tardaren molt a tornar a enfilar-se'm per tot el cos. Jo lluitava per desfer-me de les lligadures mentre ells em parlaven en una llengua desconeguda. Vaig aconseguir trencar algunes cordes i les criatures tornaren a fugir, espaordides.

Aleshores em dispararen centenars de fletxes, que se'm clavaven com agulles. Feien mal, em podeu creure! Vaig decidir que esperaria a la nit i m'escaparia emparat per la foscor. Però les criatures tenien uns altres plans per a mi.

Els vaig sentir treballar al meu voltant. Al cap d'una hora, vaig veure que havien construït una plataforma que s'alçava mig metre sobre el terra. Des d'allà dalt, un d'ells

m'amollà un discurs que no vaig entendre. Quan callà, li vaig dir per gestos que em moria de fam. Per sort, m'entengué a la primera!

De seguida dugueren un grapat d'escales i les recolzaren en el meu cos. Començaren a portar-me a la boca cistelles plenes de carn, que jo em menjava d'un mos, i barrils de vi que buidava d'un sol glop. Els lil·liputencs semblaven astorats per la meua mida i la meua voracitat, però no espantats. No es podia negar que eren valents!

Segons m'explicaren més tard, m'havien posat un somnífer en el vi. Per això, després de menjar, beure i pixar, vaig tornar a dormir profundament. En despertar-me, vaig descobrir que els lil·liputencs no havien perdut el temps. Seguint les ordres del seu Emperador, i valent-se de cordes, m'havien

pujat a una plataforma de fusta amb moltes rodes. Mil cinc-cents cavalls arrossegaren aquella màquina en direcció a la capital del país, que es trobava a uns huit-cents metres de distància.